

GOLDEN DOG

NĚMÝ KŘÍK

MADLA

POSPÍŠILOVÁ KARASOVÁ

NĚMÝ KŘIK

MADLA

POSPÍŠILOVÁ KARASOVÁ

GOLDEN DOG

2024

NĚMÝ KŘÍK

Text © Madla Pospíšilová Karasová, 2024

Obálka © Michal Březina, 2024

Grafické zpracování a sazba: Michal Březina

Redakce: Veronika Fiedlerová

Korektura: Zuzana Pallová

Sazba knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, Velešín, 373 82

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla PRINT GROUP sro

71-004 Szczecin, ul. Cukrowa 22

Polsko

ISBN 978-80-88635-83-3

ISBN 978-80-88635-84-0 (PDF)

ISBN 978-80-88635-85-7 (ePub)

ISBN 978-80-88635-86-4 (MOBI)

Věnováno tátovi. Až na věčnost.

ŠTĚSTÍ

Dívka

S ušima zalitýma voskem brouzdala měsíční krajinou. Pustou, ledovou, fičící. Větry se hnaly kolem její rusé hlavy a rvaly jí vlasy i s kořínky. Nevidoucíma očima zírala přes pustou pláň. Hubenýma bosýma nohama zapadala až po kolena do sněhových závějů.

Končetiny měla promrzlé, poseté modřinami, zbarvenými stejně jako již dávno zetlelé podzimní listy, nyní ukryté hluboko pod sněhovou krustou.

Obloha s ocelovým přídechem jako by zrcadlila odraz její duše. Šedá. Nevýrazná. Hrozivá. Chladná.

Přestala utíkat. Zpomalila. Šla klidně. Vyrovnaně. Jako na porážku. Mrtvé haluze tiše trčící ze stromů jí poznamenávaly obličej jako šlehy katovských důtek, ale ona je nevnímala.

Bílé pole pokrývala zmrzlá sněhová pokrývka a jen jemné obláčky ledové tříště se zmítaly těsně nad povrchem jako kámen tvrdé, ledové skořepiny.

Přesto její jemná, křehká sněhobílá chodidla projížděla ztuhlým sněhem jako autogen zrezivělým plechem. Zůstala nahá. Pod sotva znatelnými oblinami ramen se na ledový svět draly kosti, tvrdé a drsné a připravené prorazit nehmotnou bariéru průsvitné kůže.

Měnila se. To, co do ní vniklo tělesnými otvory, ji přetvářelo. A ač již byla ženou dlouho, velmi

dlouho, nyní jí na téměř ploché hrudi vzdorně čněla malá pevná ňadra s drobnými okrouhlými růžovými bradavkami.

Pod jasně patrnými žebry se matně leskla úžlabina plochého břicha, jež vypadalo, že v sobě nikdy neneslo dítě, zakončená bledým trojúhelníkem potřísněným rudozlatými jemnými chloupky.

Ačkoliv se okolní svět zmítal ledovými poryvy větru, bělostně svítící pokožka mrazem netrpěla. Ani jeden chloupek nestál vztyčený. Kůži měla jemnou, na omak teplou, až horkou.

Přeměna se ukončila. Na vnitřní straně stehen jí stékaly čůrky teplé, vlhké, živé krve. Stála uprostřed pole nahá a náhle se začala divoce smát.

Divoce a nespoutaně. Mrazem pokryté nozdry se jí zuřivě chvěly, vycházely z nich obláčky horké páry a téměř okamžitě z nich začala prýštit rudočerná tekutina plná chuchvalců.

Něco se v ní roztrhlo. A celou ji pohltilo.

Stála, propadala se do mrazem sežehlé země a pořád se smála.

Teď už jen němě.

Přesto temně a hrozivě.

Profesor

Zaparkoval na obvyklém místě, naproti tabulce se svým jménem a funkcí, přímo před psychiatrickou klinikou fakultní nemocnice. Přitáhl si límec teplého vlněného pláště v barvě velbloudí srsti, který mu dala loni k Vánocům bývalá manželka. *Je taková zima, kdy už ty holomrazy skončí*, pomyslel si znechuceně.

I přes lezavý chlad, jenž mu své nemilosrdné drápy zarýval do statného, pětapadesátiletého těla, nijak nespěchal do tepla pracoviště, v němž na různých

pozicích trávil již více než třicet let. Jako obvykle zabouchl dveře své hony, cvakl klíčem dálkového ovládání a s mírným úsměvem na dobře živeném obličej se hřmotným krokem dral vstříc úspěchům, vstříc výzvám, vstříc pomoci trpícím.

Pokaždé se těšil. Na každý den. Na sestry, které si za ta léta vycvičil k obrazu svému, na ty oddané, dobře poslouchající a bystré hlídací psy, kteří byli vždy šťastní za každou chvilku, kdy mohli být s ním. Ženy, co čekaly na každý náznak vlídných slov či na malou, bezvýznamnou pochvalu. Moc dobře si uvědomoval, jak jsou takové věci důležité. Patřily k nim i takové nekonečné drobnosti jako poděkovat někomu za kávu, byť to byla hnusná rozpustná granulovaná břečka. Blbosti, co dokážou pohnout světem.

To vše věděl. Až do včerejška. Včerejší příjem jako by mu rozcupoval svět na malinké, nesouvislé kousičky. Bodaly a zadíraly se mu do kůže a do mozku. Najednou do práce nespěchal. Zastavil se uprostřed silnice. To uvědomění bylo jako rána kladivem. *Bude tam ona!* Otrásl se při vzpomínce na nadpozemsky působící úsměv a oči propalující se mu až do duše.

Pořád stál vprostřed vozovky, přešlapoval z nohy na nohu a přitahoval si plášť blíže k tělu. Pokud by se na něj někdo díval zpoza zamřížovaných oken, musel by se svíjet smíchem nad jeho bezmocností. Až tato myšlenka jej konečně donutila k pohybu. Razil si rozvážným krokem těch pár metrů přes zbytek namrzlé silnice a chodníku posypaného křupajícím šterkem vstříc příjemnému teplu kliniky. Připadalo mu, jako by ledový vzduch kolem něj ztuhl. Při každém dalším kroku musel vynaložit víc a víc úsilí. Jako by prorážel tvrdou krustu, která bytněla při každém pohybu. Dovnitř se mu nechtělo ani za mák.

Byla tam totiž ona.

Obvykle mu těch pár metrů od auta do nemocniční haly trvalo několik málo minut. Nyní měl pocit, jako by kolem něj proběhly celé věky. Toužebně si přál zůstat tam venku, uprostřed mrazu, ale racionální hlásek ukrytý uvnitř lebky ho přece jen donutil překonat vytyčenou trasu. Dveře na fotobuňku se před ním otevřely jako chřtán hladové bestie a prokřehlé tělo ovanul teplý závan vzduchu. Padla na něj nesku-tečná tíha. Chvilí odolával nutkání rozječet se na celé kolo, otočit se na patě a utíkat směrem k autu a jet, jet. Kamkoliv.

Prober se, proboha! Je to jen normální pacientka. Uklidni se! domlouval mu neodbytný vnitřní hlas. Věděl, že by ho měl poslouchat. Věděl, že by měl jít na lékařák. Podívat se na nové příjmy z noci. Nachystat se na vizitu. Místo toho tu přešlapoval jako neroz-hodný školáček, který dostal ve škole pětku a teď se bojí jít domů. Nemocní čekající před ambulancemi po něm zvědavě pokukovali. Odněkud se ozval nepří-jemný smích. Ten zvuk se mu zařezával do mozku jako cirkulárka do měkkého dřeva. Konečně se roz-houpal k pohybu.

Při chůzi si začal všímat věcí, jež mu obvykle zcela unikaly. Viděl, že administrativní pracovnice v pří-jmové kukani má na krku krásný červenošedý šátek s jemným modrým vzorkem, že má pečlivě udělanou manikúru, ale že se cítí strašlivě sklíčeně. Že ji její dospělý, téměř třicetiletý syn zase držel pod krkem jako malého bezbranného králíčka. Že mu zase musela dát všechny peníze, které měla v tu chvíli u sebe. Ještě předevčírem by profesorovi tahle šedá kancelářská myš ani nestála za pohled. Ještě před pár hodinami ji vnímal jako kus stacionárního zařízení,

třeba jako koš s popelníkem vedle lavičky venku před vchodem. Teď mu jí bylo líto. Bodře ji pozdravil a popřál krásný den. Udiveně se na něj podívala, protože ji pozdravil poprvé v životě. Cosi zablekotala a on se na ni povzbudivě usmál. Nejradši by u ní stál celé hodiny. Povídal si s ní a nabídl jí pomoc s násilnickým synem. Chtěl jí ulevit. Ale nemohl. Musel za svými povinnostmi.

Musel jít za ní.

Stoupal do patra. Směrem k uzavřenému oddělení 32A. Ženskému oddělení, kam se internovaly pacientky s akutními psychickými potížemi. Schizofreničky, paranoičky, disociativní poruchy a jiné libůstky. Bývalo tam veselo. Občas až přesmíru.

S každým schodem navíc si uvědomoval, že dnes je to poprvé, kdy se mu do práce vůbec, ale vůbec nechce. Nejraději by se obrátil na patě, začal křičet a bouchat kolem sebe pěstičkami jako malé dítě a utíkal domů k mámě, schovat si obličej do jejího klína. K mámě. Té mámě, na kterou vůbec neměl čas. Už od dob studií na fakultě.

K mámě, která mě vždycky chránila před okolním světem, před posměváčky ze školy, kteří mi nadávali do brejlounů a do šprtů, před tělocvikářem, který mě nutil dělat sklapovačky tak dlouho, dokud jsem se v tělocvičně přede všema nepozvracel, před tátou, který na mě křičel, že jsem totální trotl, neschopnej a blbej kretén, proboha, kam ty to jednou dotáhneš, co si myslíš, že jsi, ty jedna malá hnusná brejlatá nicko, přestaň na mě už tak čumět, ty jeden tlustej smrade. Máma je mrtvá. Nemám se už komu vybrečet do ramene, už mě nikdy neobejme a neřekne mi, že jsem její šikovný chlapeček, miláček a zlatíčko a že ostatní jsou zlí a ona jim ukáže. Už deset let hnije na hřbitově a já jí jen jednou donesl kytku a svíčku na hrob. O dušičkách, to

jsme spolu tehdy ještě s Dášou byli, už to teda mezi náma skřípalo, dost často jsme se hádali, ale o dušičkách jsme na ty blbý hroby ještě furt jezdili, panebože, jak mě to tehdy sralo, taková zbytečnost, jezdit rok co rok na ty stejný hroby a dělat tam tanečky se svíčkama a kytkama. Teď bych jel hned, na ten velký, tichý a uklidňující hřbitov, jel bych i v téhle zimě, kdy nikdo bezdůvodně nevyleze ven, nakoupil bych spoustu kytěk, věnců, možná bych si vzpomněl i na tu modlitbičku, co mě kdysi učila máma, když jsem ještě chodil do školky. Máma. Máma, za kterou jsem přestal jezdit, když jsem byl na fakultě, která byla pořád nešťastná a depresivní, a mně to bylo u řiti, a nakonec se o sebe nedokázala postarat, a tak jsem jí zařídil domov důchodců, kde jsem za ní byl poprvé a naposledy s Dášou, to bylo ještě všechno v pořádku, ještě to byla velká láska bez výčitek. A pak nic. Šlus. Šlo to pak rychle. Deprese, demence, Alzheimer. To jsem se dozvěděl z telefonátů. A pak mi zavolali, že umřela. Normálně jsem šel tehdy na oddělení, fungoval jsem jako obvykle, pohřeb jsem zařídil o přestávce na kafe. Stejně tam nikdo nebyl. Tátovi jsem poslal akorát parte, zoufalci.

Tohle všechno se mu honilo hlavou, když pomalu a nervózně stoupal po posledních schodech. Všímal si každé pitomé kytky, každého rádoby pozitivního obrázku, vnímal všechny praskliny v prošlapaném linoleu a na kachličkách. Čichal aseptický zápach, který se marně snažil přebít pach výkalů a zoufalství. Nadšeně zdravil procházející podřízené, mediky, co sem chodili na stáže, a doufal, ba ne, spíš se modlil, aby ho někdo oslovil, aby s ním někdo zapředel rozhovor, klidně i o banalitách, panebože, jen ať ho někdo zastaví, alespoň na pár minut či několik vteřin.

Nepoznával se. Stál před vstupními dveřmi a náhle se mu zvedl žaludek, polknul kyselé žaludeční šťávy,

byl úplně zpocený, s naježenými chlupy na celém těle. Podlomily se mu nohy. Musel rychle hmátnout po ohmatané nerezové kouli na dveřích a na chvíli se o bytelné veřeje opřít veškerou svou vahou. Zavřel oči a snažil se klidně a pomalu dýchat.

Nádech a výdech. Nádech a výdech. Nepanikař. Hlavně pomalu. Už je to dobrý, dobrý, dobrý.

Ještě jednou se zvolna nadechnul a při výdechu mu zlehka zahvízdalo v nose. Odemkl si dveře a rychlým krokem zamířil ke své pracovně. Snažil se neotáčet směrem k pokoji číslo 3, kde bez hnutí ležela ta záhadná dívka, kterou jim včera přivezli. Nenakoukl ani na sesternu, kam vždycky první zamířil, na kávu, byť hnusnou, a na pár lichotek svým dobře vycvičeným sestrám. Svižným krokem se vyhnul i lékařskému pokoji, kam si to vždy nakráčel s hrnkem kávy v ruce, aby tam svým podřízeným pomohl vyřešit nějaký zapeklitý případ, neobvyklou situaci, či jim poradil s dávkováním medikace.

Nedíval se nalevo ani napravo, najednou před ním uskočila i sestra Vlasta, rázná černovláska s tlustým zadkem, chystal se něco říct, překvapeně na něj zírala s otevřenou pusou, ale ústa se mu s lehkým mlasknutím sama zavřela. Potřeboval být sám. Hned.

Rychle strčil klíč do zámku, zamkl za sebou a sedl si na vyšetřovací lehátko pokryté bílým kusem papíru. Zase se mu zhoupl žaludek, tentokrát však doběhl včas k umyvadlu, kam se svíravou pachutí v hrdle vyplivl trochu žlutohnědé, kysele chutnající jíchy. Vypláchl si ústa, omyl si holou hlavu proudem ledové vody a cítil, jak ho studený pramínek chladí po rozpálené kůži.

Asi na mě něco leze, pomyslel si, takhle mizerně mi ještě nikdy nebylo, tohle je opravdu strašné. Osušil se papírovými ručníky z plastového zásobníku u umyvadla

a s tupým žuchnutím se sesunul na svou pracovní židli na kolečkách.

To ona za to může. Ona. Jedině ona. Včera ji převezi z neurologie, kam ji dovezli po ošetření na urgentním příjmu. Přivezla ji erzeta. Nějaká starší paní ji při venčení psa viděla, jak stojí uprostřed pole, nohy až téměř po stehna zaražené ve sněhové závěji. Ta ženská z toho byla tak v šoku, že záchranáři nakonec museli sanitu zavolat ještě jí.

Zapnul počítač, buřtíkovitými prsty naklapal heslo a otevřel poměrně stručnou zprávu. Četl ji pořád znovu a znovu a kroutil u toho nechápavě hlavou.

Středočeská nemocniční a. s., Nemocnice
Košumberk, Vítská 25, 785 03 Košumberk. IČO
28887550

Urgentní příjem
Prim. MUDr. Andrea Urbášková
tel.: 585 700 240 IČP: 79007841

Ambulantní vyšetření komplexní Ze dne: 15. 1.
2020 15:00

Žadatel: **Zdrav. záchr. Služba Středočes. kraje
p. o. – ZZS Korytany – Braun Jiří – Košumberk
– 88613002**

Úvodní text: přivezena rzp pro podchlazení
a krvácivý stav

Parere: ZÁZNAM O VÝJEZDU ZSS:
VYŠETŘENÍ1 – GCS:15, Srd. frekv. : 74/min.,
Dech. frekv.: 16/min., Tlak: 120/80, SaO: 98%,
VYŠETŘENÍ 2 v čase 15. 1. 2020 15:02- GCS:
15, Srd. frekv.: 76/min., Dech. frekv.: 16/min.,
Tlak: 120/80, SaO:98%, DALŠÍ ÚDAJE: NACA:

I. lehká, DG skupina: Jiná skupina, ANAMNÉZA:
0

AA: 0

FA: 0

NO: sanita zavolána cizí osobou, byla nalezena nahá, se zaschlou krví vytékající z nosu a rodidel

Objektivní nález: Vyproštěna ze sněhu a transportována do sanity. Nekomunikuje, neorientuje se, nespolupracuje, stuporózní stav, isokorie ++.

RA: 0

OA: 0

AA: 0

GA: 0

FA: 0

EA: 0

Návyk: 0

SPA: 0

NO: nalezena nahá v mrazu uprostřed pole, nekomunikuje, nespolupracuje, stuporózní stav, stp. epistaxi a vag. v.s.

Objektivní nález: Tlak S/D /mnHg/: 120/90, Pulz /1/min/: 76, Hmotnost /kg/: cca 50 kg?, Výška /cm/: 170?, BMI: 17,3, Plocha těla /m²/: 1,83, Tělesná teplota /C/: 36,8

Status praesens: Pacientka neorientována časem ani místem, nekomunikuje, nespolupracuje, eupnoe, bez ikteru, bez cyanózy, ameningeální, afebrilní, fatická porucha, afázie, GCS 5, částečně mobilní.

Postava: astenická, hydratace přiměřená

Hlava: mezocefalická, poklep. nereag. výstupy n.v nebolestivé, bulby ve středním postavení bez nystagmu, volně pohyblivé v plném rozsahu, fotoreakce +, spojivky růžové, skléry anikterické, stav po epistaxi

Krk: souměrný, žíly bez kongesce, pulzace karotid symetrická, bez šelestu, ŠŽ nehmatná, lymfatické uzliny v dostupných lokacích nehmatné

Hrudník: AS prav, ozvy ohraničené, bez šelestu, eupnoe, dýchání alveolární, bvf mammy symetrické, bez hmatné rezistence, axily volné

Břicho: v niveau, měkké, palp. Nebol., bez hmatné rezistence, peristaltika +, tapott. Negativní bilat., lien + hepar nehmatám, aperitoneální břicho

Po vaginálním krvácení, přivolán gynekolog ke konziliárnímu vyš. In spec: pochva klidná bez povlaku, v zadní klenbě lžice tmavé krve, hrdlo hladké, ze zevní branky mírně krvácí, UZ vag: děloha v AVF velikosti 75x45x36 mm, endometrium nízké, adnexa normální struktury a lokalizace, VT 0, výsledky přiloženy.

DKK: svalstvo částečně atrofované, pulzace na periferii hmatná, bez otoků, varixy 0, četné probarvené hematomy, bez zn TEN

Provedená vyšetření: **EKG**: SR, f 76/min, PQ 0,12s, QRS 0,08s, QT 0,36s, ST izo, vlna T negat. V1, aVR, rSr'V1, Rs v2-v3, III, bez zn. AKS či EAP

Znechuceně vstal od počítače. Nevěděl, co si má myslet. Byl z toho případu rozpačitý, stejně jako kolegové z urgentu, tak i z neurologie, kam tu neznámou hned po popříjmových vyšetřeních odeslali. Navzdory okolní teplotě nejevila známky podchlazení, gynekologické a ultrazvukové vyšetření taky nic závažného neprokázalo. Sakra, dokonce ji poslali na SONO krčních tepen, cétečko hlavy a páteře a magnetickou rezonanci celého těla. Všechny krevní výsledky měla

tak v normě, že to nebylo ani normální. Nejdřív si mysleli, že je zfetovaná, ale toxikologie byla čistá. A ten její upřený pohled. Jako by všem okolo viděla přímo do hlavy.

Na tváři měla lehký, něžný úsměv, z něhož šel strach. Doktorka Víchová z urgentu ji přeposlala na všechna důležitá vyšetření, která se udála rychle, hned, bez čekání, nikde nic patologického, a přesto se tato hubená, křehce působící rusovláska s takřka průsvitnou pletí stala postrachem celého oddělení. Rychle ji přeložili na neurologii, protože nechodila a nekomunikovala, jenže na CT ani MRI nic nebylo. Vůbec nic. Negativní byla i lumbálka. A tak ji včera přeložili k němu. Jako by se jí báli, jako by se jí chtěli zbavit.

Nedivil se. Ani trošku. Včera byl u jejího příjmu a od té doby byl mimo. Totálně mimo. Jenom ležela na vyšetřovacím lehátku a tím svým vidoucím pohledem mu šmírovala v hlavě. I vrchní, statná ženská s vizáží buldoka, která si dokázala sjednat respekt i u psychotiků, u pacientů s manickou atakou i u té schizofreničky, co pořezala celou svou rodinu včetně tří vlastních dětí, se klepala jako ratlík a koktala.

A pak ten včerejší incident. Hned dvě hodiny po jejím přijetí na pokoj. Ačkoliv bylo na oddělení plno, udělali s vrchní pár změn, několik pacientek přesunuli na doléčovací uzavřené oddělení a dívku se znepokojivým pohledem umístili do pokoje číslo 3.

V něm příkurtovaná už léta přežívala jediná pacientka s Alzheimerem tak pokročilým, že si říkal, proč ji už dávno nenechal přeložit. Samozřejmě si ji nechával u sebe proto, aby ji mohl jako odstrašující případ ukazovat otřeseným medikům, a hlavně proto, že její dcera byla fakt nádherná, ukázkový kozy, malá pevná

prdelka a dokázala být vděčná, fakt hodně vděčná. *Když se říkaly ty správné věci, tak moc nesešlo na tom, jak vypadala realita, jenže teď bylo po všem, protože po dvou hodinách přišla ta bába jako vyměněná přímo na sesternu, představila se a slušně se ptala, proč byla, prosím, přivázaná na posteli, a že by chtěla domů. Doted to nechápal. Ženská, která roky srala pod sebe, nemluvila, jen občas chroptěla při amoku, a když ji nepřivázali, tak byla schopná podělat celej pokoj a celý to po sobě ještě rozmatlat.*

Hned přijel a na vyšetřovně zjistil, že ta ženská je vážně Kaplová, jen najednou vypadala snad o deset let mladší. Usmívala se, s naprosto perfektními reflexy, orientovaná, věděla přesně, jaké je datum i rok, kde bydlí, jak se jmenuje ona i její dcera, byla schopna zvládnout testy, se kterýma mívali občas potíže i zdraví lidé v jejím věku. Musel nakonec zavolat její dceři, aby si pro ni přijela. Ta byla samozřejmě štěstím celá bez sebe, on mumlal něco o profesionální péči a o nepředvídatelné síle lidské psychiky, ale ve skutečnosti to věděl.

Protože to viděl. Na vlastní oči. Protože poznal, co ta divná rusovláska dokáže. Z myšlenek, které se mu neklidně míhaly hlavou jako klubko roz dováděných hádat, ho vytrhlo nepříjemné zabzučení telefonu. S povděkem vyřídil rychlý telefonát, převlékl se do pláště a přezul se do zdravotnických sandálů a běžel na vyšetřovnu číslo 1.

Ona

Takřka vtékala do lůžka s kovovými postranicemi natřenými bílou, už hojně se odlupující barvou. Útle působící tělo se téměř vsakovalo do bíle povlečené proležené matrace s nepříjemně tlačícími pery. Po krk

přikrytá pečlivě uhlazenou příkrývkou vypadala na nemocniční posteli téměř nehmotně. Zářivě rusé vlasy ležely rozprostřeny na sněhobílém polštáři jako rudý sluneční kotouč. Doširoka otevřené oči upřeně zíraly na dveře pokoje.

Byla v něm sama.

Včera v noci pomohla té ženě na protější posteli. Byla hodná. Ta starší paní. Sama a bez pomoci vychovala čtyři děti, jak nejlépe uměla. Pomáhala nejstarší dceři, která žila jen dvě ulice od ní. Vodila do školky oba vnuky, které milovala celým svým srdcem. Často je hlídala, smála se s nimi, dělala s nimi úkoly a vyráběla kostýmy, brávala si je na víkend. Jenže pak ji začala zrazovat paměť. Už si nepamatovala jména vnoučků, už nevěděla, jestli a kdy si vůbec vzala léky na vysoký tlak. Jednou se vyděšená ocitla uprostřed prosince v obchůdku kousek od dceřina bytu oblečená jen v noční košili a nevěděla, jak se tam dostala. Tehdy ji odvezli do nemocnice, v níž se její stav dál zhoršoval. Nakonec se její mysl zcela vytratila.

Proto si zasloužila vyléčit. Neproměnila ji zcela, protože věděla, že stará paní dosud nenaplnila svůj potenciál. Ještě měla komu dát svou lásku. Zaměřila k ní tedy pouhý odštěpek své energie a nechala jej působit. Proces uzdravy a sebeobnovy trval sotva pár minut. Pouta, jimiž byla žena připoutána k posteli, praskla.

Maska dívky, jež nebyla dívkou již celá desetiletí, zírala do stropu. Počkala, až se za uzdravenou ženou zavřely dveře, a započala s další fází přeměny.

Vnější vzhled změnila již předchozí noc. Děloha, v níž před téměř třiceti lety odnosila tři děti, se transformovala. Poté, co dovířila černočernou tmou a plná bolesti skončila v ledově bílém objetí, se v ní

ty divné věci rozrostly a celou ji zaplnily. Měňavě černé, slizké a pálicí chladem. Do nosu a do pochvy jí je vložili neznámí návštěvníci z hvězd a s radostí dobyvatelů sledovali, jak putují a zvolna mění její podstatu. Po návratu na zem, uprostřed zuřící vichřice, cítila bolest. Ohlušující, neskutečnou a neutišitelnou. Něco v ní rostlo. Kypělo. Bobtnalo. Nemohla křičet, když v ní ta divná měňavá věc, kluzká jako úhoř, nakonec explodovala. Když začala krvácet, byla již jiná.

Vrásky se vyhladily. Břicho plné strií a převisů z tukových polštářů zmizelo. Stejně jako bolest. Úzké, čerstvými jahodami vonící rty zdvihaly koutky na mléčně bílé pleti obličejů jemně zkropeného pihami. Vypadaly jako souhvězdí. Jako místo nahoře, odkud se v bezčasném předešlé noci vrátila. Veliké oči, do nichž se nikdo nedokázal dívat déle než vteřinu, nyní opět změnilly barvu. Zalesklo se v nich nadpozemské světlo. Upíraly se na dveře. Tělem jí probíhalo chvění. Příjemně pulzovalo a hrálo.

Měnilo se.

Prostupovalo jí tělem, které již pozbývalo lidské podoby. Jasně zářivé fluidum se vznášelo nad nemocničním lůžkem a přelévало se v prostoru jako neklidná améba. Tepalo a vířilo, připraveno přeměnit další nešťastnou humanoidní bytost v čistou a neposkrvněnou energii.

Profesor

Příjem pozvracené třicetileté alkoholičky v deliriu mu alespoň částečně pročistil hlavu. Když se vracel podivně ztichlou chodbou oddělení, oči mu tékavě zabloudily k pokoji číslo 3. Zpod prahu dveří vyzařovalo světlo. Bílé. Hřejivé. Vábivé.

Za chvíli začíná vizita. Musím se dát dohromady, to zvládnou, to nic není, nic se neděje, jen na mě něco leze, možná jsem snědl něco špatnýho, ano, to bude ono, snědl jsem něco špatnýho, mám mírnou otravu.

Vrátil se do své pracovny, otevřel počítač, vyhledal si složku neznámé dívky, zapsal nové pokyny o elektrokonvulzivní terapii a zvýšení medikace. Najednou se mu udělalo zle. Psychicky zle. Do hlavy se mu nahrnulo všechno, co kdy provedl, všechny urážky, které kdy komu vmetl do tváře, všechny podrazy, vše mu rezonovalo lebkou a překrývalo se ve velikou změt zla a hnusu. Zatínal prsty do spánků, až se zpod manikúrou ošetřených nehtů vyrýsovaly ostře červené půlměsíčky. Vnitřní bolest to nepřehlušilo. Už věděl, co musí udělat.

Rozrazil dveře pracovny. Jediná myšlenka mu pulzovala lebkou. *Musím tam jít, musím ji vidět, musím na sebe nechat působit její jemnou vůni, která odolává silnému pachu dezinfekce a čisticích prostředků.*

Chtěl ji cítit, vidět, mít. Být s ní. To bylo jediné, na čem záleželo.

Běžel k jejímu pokoji. Bylo mu šumafuk, že mlaskavý zvuk vydávající bílé zdravotnické pantofle je jediným znepokojivým hlukem ve zcela ztišlé chodbě oddělení. Teď už mezi ním a jí nestálo nic. Utíkal. Nikdy předtím po oddělení takhle nesprintoval, ani když se tu před měsícem podřezala ta anorektička. Prchal před okolním světem. Utíkal sám před sebou, vstříc teplé záři vycházející zpod prahu dveří číslo tři. Nevnímal podivné, zneklidňující ticho celého oddělení, které jinak bylo za každé denní i noční hodiny plné ruchu. Všechny skuliny a škvíry naplňoval podivný klid. Na chodbách bylo mrtvo. Z pokojů se neozývaly výkřiky pacientů ani ostré

povely zdravotnického personálu. Srdce, nezvyklé na takovou aktivitu, mu zběsile tlouklo a vystoupalo až do krku. Nezpomalil. Už tam bude.

Konečně.

Rychle se opakující pleskavý zvuk ustal, když profesor doktor Hübl chvatně odemkl dveře od pokoje číslo tři a málem si při tom neobratném pohybu zlomil zápěstí. Nevěnoval tomu pozornost. Bylo to podružné. Už to cítil. Vábilo ho to. Zavřel za sebou dveře a dlouze vydechl.

Otočil se.

Nebyla tam. Nebyla, a přesto byla.

Celý pokoj byl pohlcen zářivým bílým světlem, které ale vůbec nebodalo do očí. Centrum této zvláštní energie, tak laskavé a hřejivé, se nacházelo nad postelí dívky se znepokojivýma očima.

Doktor Hübl chtěl přistoupit blíže ke světlu, ale neúprosnou silou logiky se donutil prohledat celý pokoj. Netrvalo to dlouho. Stále se otáčel k pableskující kouli visící nad netknutým nemocničním lůžkem, něco ho nutilo jít k němu blíž.

Nic nenašel. Pacientka zmizela.

A to světlo tak strašně vábí.

Pomalu k němu přistoupil, k té jasně zářící kouli, která slibovala, že ho zbaví veškerých útrap. Která mu namlouvala, že z něj udělá lepšího člověka. Miloval ji. A potřeboval ji. Dotknul se jí opatrně, připraven kdykoliv cuknout, jako by to byl jedovatý had hrozící uštknutím. Zdvihl konečky prstů a pocítil náhle příliv jasné energie. Sunul ruku dál a v těle se mu začal rozlévat pocit naprostého štěstí, uspokojení a lásky. Měl zcela čistou hlavu. Byl vyrovnaný. Smířený. Vše bylo tak, jak to mělo být.

Zdálo se mu, že se vznáší. Už to nebyl on. Vznášel se v mlžném oparu výš a výš. Letěl ke hvězdám. Proletěl přes neznámé galaxie a v bolesti zanikl, aby mohl opět vzniknout.

Konečně byl šťastný.

Po několika vteřinách světlo zaplňující opuštěný nemocniční pokoj zhaslo.

„Doktor Hübl na příjem, doktor Hübl na příjem“ – ozývalo se dvacet minut poté z nemocničních amplionů a v pozměněné podobě mnohem déle také z úst přítomných policistů, prohledávajících celé oddělení.

Doktor Hübl neslyšel.

Už nikdy nic neuslyší.

Nyní byl šťastný.

DEN, KDY NA SVĚTĚ ZEMŘELA NADĚJE

Nyní

„Kẻ giết người. Kẻ giết người tôi tệ.“

První slova, která po dlouhé době v díře uslyšel. Tiše pronesená, ale dobře zřetelná slova, s jasně slyšitelným a neskrývaným akcentem zloby. Přitáhl si nohy omotané konopným provazem blíž k tělu, opatrně objal kolena svázanýma rukama, jen natolik, aby si neporanil zhmožděná zápěstí. Cítil chlad.

Nevěděl, jak je tady dlouho. Čas ubíhal neslyšně a postupně splýval v ničím neohrazenou šed' nicoty. Den a noc od sebe rozeznal jen podle intenzity paprsků zlehka prosvítajících pod dřevěnými příčkami nad hlavou. Trávil dny neustále ve stínu, protože do jeho sklepního vězení se přímé světlo nikdy nedostalo. Zato v noci se zima a tma zdála takřka hmatatelná. Jediné, co během ní šlo zahlédnout, byla teplá pára vycházející mu s každým výdechem z úst. Naprosto zřetelně však vnímal bolest. Tepala mu v hlavě jako zdivočelý permoník a nechtěla přestat. Sáhl si konečky prstů na levý spánek a zakňoural bolestí jako malé děcko, jemuž matka vrazila facku, protože řeklo sprosté slovo.

Musí se uklidnit a zachovat rozvahu. Šetřit fyzickými silami a nepodlehnout panice. Ještě ho nikdo nevyslychal, ale už slyšel dost o tom, jak dostávali ze zadržených přesně ty informace, které potřebovali.

Už teď byl téměř zlomený. Zcela sám, v malé kobce, do níž jen občas vstupovalo zamlžené světlo malými mřížkami kosočtvercového tvaru. Neměl s kým mluvit, a když už to nemohl vydržet a začal si mumlat sám pro sebe, okřikli ho. Báł se. Byl sevřený strachy, a proto vždy poslechl a dál tu seděl skrčený a úplně zticha. A tak se kolem něj prolínalo světlo s rozptýlenými zářícími zrnky zvířeného prachu, které se měnilo v rychle se snášející šero, jež houstlo jako temná kaše zoufalství. Všechno se mu pletlo. Netušil, co se děje nahoře, kde jen občas zaslechl tiché šoupání a vzdálený kvílivý pláč. Chtěl křičet. Ani ne tak kvůli bolestem celého těla, kvůli křečím ve svalech, sevřených nepohodlnou pozicí v omezeném prostoru, v němž se nemohl pořádně natáhnout a odpočinout si. Chtěl rvát jen kvůli tomu, aby slyšel svůj hlas, aby přehlušil tu tichou beznaděj, jež mu začala pomalu, ale jistě rezonovat v hlavě a rozežírala celou jeho mysl.

Myslel na svou ženu, na nádhernou černovlasou Kate, na 23. června 1967, poslední den, kdy se s ním na nádraží v Denveru loučila. Měla na sobě lehké světlemodré šaty s jemnými růžovými kvítky a v náručí svírala jejich malého, sotva čtyřměsíčního Jimmyho. Myslel na její dlouhé štíhlé nohy obuté do jednoduchých plátěných střevíců. Na její malá ňadra, krásně tvarovaná, i když Katelyn přes námitky své matky kojila, na její milý obličej ve tvaru srdce, jemuž vévodily velké hnědé laskavé oči. Opájel se představou jejích měkkých oblých rtů, jež se jen málokdy přestávaly usmívat.

Myslel na maličkého Jimmyho, na světlounké chmýříčko, které mu vyrašilo na hlavě, jíž měl ještě dlouho po porodu úplně lysou. Z legrace mu s Kate říkali: „Ty náš malý plešounku,“ a smáli se při

představě, že má hlavu lysou jako její otec Richard. Kate byla pro každou legraci, měla neodolatelný smysl pro humor, často se smála, ale někdy dostala neovladatelný záchvat smíchu, při kterém se jí dělaly vějířky vrásek kolem očí. Miloval ji. Strašně moc. Cítil svou fyzickou touhu neskutečně silně, i když si až nyní uvědomil, že svou ženu, i svého prvorozeného syna, už nikdy neuvidí. Jako by věděl, že už nemá šanci se odtud dostat živý.

Jestli se z tohotole zasranýho žluťáckýho pekla dostanu, zbyde ze mě jen můj vlastní stín, kterýho se budu bát až do konce svýho zkurvenýho života. Myšlenky na milovanou Kate a buclatého a růžolícího Jimmíka, jehož svírala v náručí, ho bolely mnohem víc než křečí zmožené svaly a pohmožděná hlava.

Už nechtěl myslet vůbec na nic. Úplně nejlepší by bylo, kdyby se rozeběhl hlavou proti zdi a roztránil si lebku. Jenže šikmoočky myslely na všechno.

Jak si tady mám, proboha, něco udělat, když tu není ani dost místa na to, abych mohl vstát? Chciju a seru skrčenej nad kýblem, skoro jako nějaký zvíře, zatraceně! Vlastní myšlenky mu kňučely v hlavě jako podrážděný roj.

Byl na dně. Žádné zvuky seshora neslyšel, ale byl příliš zesláblý a vystrašený na to, aby se pokusil o útěk. A taky to mohla být všechno jenom past, léčka nachystaná přímo na něj, aby ho při pokusu o útěk mohli ti komunističtí zkurvysyni zastřelit. Nebo něco daleko horšího.

Ponořil se do nedávných vzpomínek.

Večer u hnusný náhražky kafe, totálně zdrchaní vyčerpávajícím pochodem, kdy jsme měli nervy napnutý až k prasknutí, protože jsme netušili, jestli nepadnem do pastí těch žlutejch komoušskejch svíní. Nevěděli jsme, jestli se nebude opakovat ta krvavá smršť ze začátku března,

kdy jsme v rotě přišli skoro o třetinu kluků, určité jich bylo přes čtyřicet, proboha. Tehdy mezi něma ještě nebyl můj malej George, toho ti parchanti dostali až později. Zkurvená země, moc děkujeme, pane Nixone, že jste nás poslal zdechnout do takovejchhle sraček.

Ve chvílích, kdy jsme konečně mohli odpočívat, to do nás podplukovník hustil – se zanícením a tím svým proklatě vážným koňským ksichtem celý rotě vykládal, proč s sebou Vietnamčáci pořád nosej bambusový hole a co s nima dělaj zajatcům. Vykládal nám o mučení elektrickým proudem, o vytrhávání nehtů, řezání kůže, panebože, ten se v tom vyžíval a my mu to samozřejmě žrali. Všichni jsme byli pitomí usmrkanci, ještě kluci, co měli ve Státech probáňet sukně, do prdele, vždyť jenom já a Barker jsme byli ženatí, většina z nás nebyla ani dost stará na to, abychom si doma ve Státech mohli legálně koupit pivo, do hajzlu.

Rval nám to do hlavy pořád, pošuk jeden zasranej, a proto se tohle všechno semlelo, jen proto tady trčím, svázaněj jak vzteklej pes, a můžu si tak akorát brečet do rukávu, protože jsem posranej strachy. Nevím, jak se to, kurva, mohlo stát, že mě dostali, prostě jsem po akci potřeboval chcát, bylo to dlouhý, fakt dlouhý, šel jsem si odskočit dál, protože už jsem v tom nechtěl pokračovat, po pravdě jsem už nemohl, už jsem byl vážně unaveněj. A najednou, jak tam stojím u silnice, s vystrčeným ptákem, ucítil jsem na krku nůž a v tu chvíli jsem měl pytel na hlavě, byl jsem na zemi a ani jsem nestihl vytáhnout kvér, nemohl jsem ani rvát, ani kopat, byl jsem, do hajzlu, úplně zkoprnělej strachy.

Pochcal jsem se, když mě táhli, tohle bych v životě nikomu neřekl, jenže já nebudu mít šanci něco někomu říkat, protože tady pod zemí shniju jako prašivý zvíře. Ale copak za to můžu?

Kdyby tam byl aspoň George, máma mi před odjezdem kladla na srdce, že za něj jako jeho starší bratr zodpovídám, že musím dávat bacha na to, aby se mu nic nestalo, do prdele, mami, jasně, jsem o pět let starší, ale i tak, mami, jak mám někoho chránit před bombou, co ti zasnanci někam zahrabali? Mami, já za to přece nemohl, nedalo se nic dělat, šli jsme, byli jsme tak strašně unavení, pořád jsme koukali kolem sebe, jestli neuvidíme nějaký nepřátele, oni jsou drobní a strašně hbití a rychlí, najednou ti skočí do zad a začnou tě kosit, jsou to mrňavý, zákeřný svině, do prdele, já tomu neměl jak zabránit. Mami, George šel přede mnou, najednou se ozvala oblušující rána, vybuchla mina, prostě na ni šlápl, byla schovaná a nastražená přímo na nás, slyšel jsem neskutečný řev, hned jsem tam běžel a volal ho, ale neodpovídal. Chytil to taky Bill a Ray, Ray, ten vtipálek, se válel na poli, z pravý nohy a pravý ruky krvavý pahýly, krev byla všude, do prdele, bylo to strašný, ten už si z ničeho srandu dělat nebude, jen tam ležel v prachu a neskutečně řval, ne, spíš vyl, to je to správný slovo, vyl jako liška chycená do želez. Já zatím marně hledal George, mami, já ho vážně hledal, strašně jsem se snažil, pořád jsem ho volal, jen jsem dokola ječel jeho jméno, byl jsem šílenej strachy, ale furt jsem si říkal, že ho výbuch snad minul, že se možná jenom opozdil nebo se šel vychcat, i když jsem věděl, že je to blbost, protože jsem ho jasně viděl jít vepředu. Nakonec jsem ho uviděl, teda ty kusy, co z něj zůstaly, nemohl jsem ho poznat, půlka obličeje mu chyběla, helma mu pořád visela na hlavě, ale úplně nakřivo, protože ji ani nemělo co držet, mozek mu vytekl až na ramena, všude byla krev, neměl ruce, v hrudníku i břiše krvavý rány, ale nejhorší byl obličej. Nemohl jsem se na to koukat. Ernie ke mně přišel, něco mi říkal, ale pak mě musel odtáhnout

dál, protože jinak bych tam seděl až doted', mami. Já od něj nechtěl odejít, mami, vážně, musíš mi to věřit, ale Medina mě odtáhnul, mami, museli, museli jsme dál.

Museli.

Ozvalo se zaskřípění a Will se slzami v očích vzhlédl nahoru, kde se odklopila část rákosové rohože a vzniklým otvorem vnikl dovnitř nejen letný paprsek světla, ale i oprýskaný hliněný džbán naplněný vodou, přivázaný na provaze. Držel jej starší muž. Shrbený, s černými vlasy, jimiž prokvétalo stříbro stárí, a obličejem tak svrašťelým, že to vypadalo, jako by měl na hubeném krku napíchnuté hnijící jablko.

Černé, pichlavé oči ostražitě sledovaly vojáka, zatímco mu stařec opatrně spouštěl nádobu s vodou. Oba muži, starý i mladý, se na sebe podívali, starý muž tomu mladému pokynul a ten se chopil džbánu a pil, pil hltavými doušky, pil tak, jako by chtěl uhasit požár, jenž ho škvařil zevnitř.

Dopil, opatrně si otřel ústa zápěstím v zaprášené uniformě a jen tiše sledoval, jak prázdný džbán míří nahoru. V tu chvíli jej něco napadlo, ale stačilo jediné gesto starého muže, aby mu lesk v očích pohasl – rohož se zasunula na místo a on se opět ponořil do pološera.

Mladičký voják v rozedrané a zaprášené blůze se díval před sebe, ale neviděl hliněnou zeď, nevnímal zatuchlý pach zpoceného těla, jenž naplňoval podzemní kobku a mísil se s výrazným octově kyselým pachem moči a ostrým zápachem rybiny, který sem pronikal shora. Nic nevnímal. Teď byl jinde.

Tehdy

Bylo krásné ráno. Povával ostrý větrík, byla ještě taková lezavá skoro zima, ale za chvíli se oteplí a bude moc prima

jarní den. Zima dneska vážně nikomu vadit nebude. Před chvílí nás kousek odtud vysadily vrtulníky. Procházím se vesnicí se skromnými domky, z nichž některé jsou jen slepené hliněné příbytky se střechou z vlnitého plechu, pouze s dírami místo oken. Pár domků je kamenných, ale většina z chatrčí jsou prostě jen boudy poslepované z kusů plechu, rozbitých cihel a naplaveného dřeva. Jejich obyvatelé se v nich tísní, děti zvědavě vykukují zpoza upachtěných šatů matek, už už by vylezly na zápraží. Žijí tu jako krysy, pomyslím si hořce a usměju se. Zálibně potěžkám svou útočnou pušku M-16 a koutky úst se mi zvednou v úsměvu, který přestává úsměv připomínat.

Večer před akcí nám na poradě rotý velení jasně a stručně sdělilo, co máme dělat. A já byl stanoven velitelem pěti čty. Už jsem se nebál. Těšil jsem se. Konečně to těm komunistickéjm parchantům nandám. Pomstím se za bráchu, za všechny kamarády, kteří tu zařvali, pomstím se jim za svoje puchýře na zapařených nohou, za noci, kdy jsem měl na krajíčku, za ty běsy, co se mi honily hlavou, když jsem byl podělanej strachy. Za mámu, která mi nikdy v životě nezapomene, že jsem neochránil jejího milovaného George. Za Katelyn, které se už nikdy nebudu moct podívat do očí. Za všechno. Teď si to vyberu. I s úrokama, vy malý šikmoocí šmejdi. Stačilo jediné kapitánovo slovo doprovázené tím správným gestem a začali jsme. Aspoň většina z nás.

Všechno se mi to slilo v dlouhou rudou šmouhu. Pamatuju si jen okamžiky. Na to, jak jsem v zachovalém kamenném domě zahlédl přes okno nádhernou, štíhlou dívku s černými vlasy svázanými do uzlu, oblečenou do světle hnědých lněných šatů. Shodil jsem pušku z ramene, odjistil ji, zašklebil se a pomalým, odhodlaným krokem jsem se vydal blíž.

Lov započal.

Netušil jsem, jak dlouho ta krvavá řež trvala. Už jsem ani nepočítal, do kolika domů jsem vtrhl, kolikrát jsem si sundal kalhoty před nějakou šikmoočkou. Bral jsem si všechny – mladý, starý, těhotný i... ještě vlastně děti. Občas jsem je musel vyšťourat, v němém děsu se zkoušely poschovávat pod všemožnými krámy. Až na pár bělovlasých starců tam nebyl žádný chlap, ale ženských a děcek, těch bylo nepočítaně. Nevím, kolikrát jsem použil svou, teď už úplně horkou, pušku. Odhrnul jsem si zkrvavenou rukou neposlušný pramen vlasů, který mi spadl do očí, a spěchal jsem do polí za vesnici. Tam jsem se setkal s ostatními.

Klusal jsem vsí, z níž zbyly už jen rozvaliny. Většina toho, co žlutáci nazývali svými domovy, hořelo. Míjel jsem krávu s rozpáraným břichem, ještě žila a upírala na mě svoje dojemně velké, mokré oči. Tiše bučela a na těch vlhkých očích se jí pásly mouchy, jako by věděly, že to dlouho trvat nebude. Konečně jsem je uviděl.

Toma, Jacka Dlouhána, Bena, mrňavýho Harryho, kterej zrovna vyskočil od něčeho, co vypadalo jako bromádka ušmudlaných hadrů. Zářily mu oči, vypadal jako malej kluk, co zrovna získal kartičku Joea DiMaggia. Černej Jack, kterej byl ve skutečnosti bílej jak alabastr a černej se mu říkalo jen kvůli jeho černým vlasům a černým chlupům, co mu lezly z vojenský blůzy všude po tom jeho vyzáblým bílým těle, mi s úsměvem ukazoval na náhrdelník, co měl zrovna na krku. No, viděl jsem toho už spoustu, ale z toho, co měl ten pitomec na šňůře, a perličky starý babičky to teda opravdu nebyly, se mi vážně zvedl pajšl. Ale byl to jeden z nás, kámoš, tak ať si řádí. Mrknul jsem na Grega, kterej zrovinka pomáhal Callumovi, viděl jsem Zrzka, jak má podolek celej od krve, seděl na šutru, za ním se válely rozervaný šaty, a klidánko si kouřil, jako by zrovna ošoustal svou mladou.

Jmenovala se Gréta, ta jeho buchtička, a chodili spolu sotva pár tejdnu, než ho odvedli, takže tady a teď to bylo zřejmě poprvý, co si kluk smočil, protože Ctnostná Grethel, jak jí ze srandy přezdíval, ho ještě nepustila ani na první metu. Nevím, jestli mě vnímal, stejně jako Chris, Jamie a Mathew a všichni ostatní.

Spěchal jsem na pole, kde bylo pořád co dělat. Zábava ještě pokračovala.

Poté

Zešeřilo se. Spoutanýma rukama si začal třít stehna, aby zahnal nepříjemné křeče, které dostával do svalů z dlouhého sezení. Zkusil se na chvíli převalit na břicho s pokrčenýma nohama a změnit tak polohu, jenže ho do nosu udeřil až příliš silný zápach moči a výkalů v kbelíku vzdáleném sotva deset palců od obličeje.

Do prdele, málem jsem zabořil rypák do vlastních sraček. To by byla paráda, to by bylo zakončení perfektního dne, no vážně, co ještě čekat, všechno ostatní už mám, jen ty hovna na ksichtu mi chybějí k dokonalosti. Plánujem procházku po Měsíci, NASA cvičí astronauty, vrážejí se do toho miliardy dolarů, je to bomba, ale pořád sereme smradlavý hovna. Jak udělat sračky bez smradu, na to ještě žádný zkurvenej vědec nepřišel. Kurva. Kurva. Kurva. Tělo se mu otřásalo hysterickým smíchem, ale tam vevnitř zbyla jen beznaděj. Jedna velká černá díra.

Shora se ozval kníkavý zvuk, při němž mu doslova přestala proudit krev v žilách. Nevěděl, jestli tu zůstal sám, nebo jestli jich tu je uvězněných víc, takhle porůznu rozmístěných v uzounkých, vlhkých dírách. Nahoru neviděl. Přes rákosovou podložku jen občas zahlédl nezřetelnou siluetu postavy. Občas ale díky

slabým otřesům cítil, jak nad ním někdo přechází. Zřejmě tam byli vojáci. Nikoho ze své rotý teda neslyšel, ze začátku zkoušel do hliněný zdi ťukat morseovku, ale bylo to jako chtít po Blbečku Bobovi odříkat abecedu pozpátku. Prostě marnost nad marnost.

Nikdo se neozývá, jenom z tý zasraný zdi spadla trocha bordelu. Bojím se, aby se to na mě nezřítilo. Bobudík jsem nikdy neměl úzkost z uzavřených prostor, ale po nekonečně dlouhý době strávený v téhle odporné díře asi začínám být paranoidní. Ze všeho.

Nevím, čemu mám věřit, co je pravda a co je lež, co je skutečnost a co jen sen. Možná jsem na chvíli usnul únavou a ten kňouravý zvuk se mi jenom zdál. Nebo jsem naříkal já sám. To byla možnost, která mě děsila ze všeho nejvíc. Že jsem se už zhroutil a dočista zcvoknul.

Už jsem to zažil u nás v rotě C. Po tom hnusným prosincovým masakru jsem viděl, jak se Dave Czermak totálně zmagoril, v noci se pod sebe pochcal a ze spaní řval a řval, i když měl už dávno otevřené oči, stejně pořád řval, až si něco urval v krku a už jenom sípal a celej se klepal. To aspoň říkali kluci, co s ním byli, já bych mu nejspíš narval granát do držky a vytáh bych pojistku.

Měl jsem tehdy taky nahnáno, ale brácha mě podržel, furt mlel o Lauře DiCastelový, tý italský kostičce od nás z ulice, děsně se mu líbila a Georgínek si už plánoval, že ji, samozřejmě až budu doma, pozve na rande. Pořád o tom mlel, jak půjdou do letního kina a ke Sprenglerovi do mlíčníáku na zmrzlinovej pohár, a ty jeho řečičky mi fakt pomáhaly, i když to byly jen kecy a i Georgovi bylo jasný, že taková kočka jako DiCastelová by ho poslala tak akorát k šípku.

A teď. Ne. Ne! Ne! Už na to prostě nemůžu myslet, tam nahoře možná někoho mučí a teď ho tam nechávají

v krvi umírat, nade mnou, přímo nade mnou, aby mi zlomili morálku, mýho ducha, už to nevydržím, musím nějak utýct, musím zdrhnout, aspoň se o to pokusit, bylo mi úplně jedno, jestli mě chytěj, jestli mi budou lámat kůstku po kůstce, vytrhávat vlasy a nehty, mučit mě proudem, nebo mlátit po chodidlech bambusovou tyčí, tohle všechno mi bylo už úplně fuk, prostě uteču, ať si klidně stojej přímo nade mnou, bez hlesu, radši ať mě rovnou zastřelí, než abych tady celou dobu hníl a nechal se užírat myšlenkami na to, co všechno za příšerné věci jsem udělal.

Už se rozhodl.

Nejdřív se musel zbavit pout. Naštěstí je neměl pevně utažená, měl jimi obtočeno jedno zápěstí, pak byla provlečená a druhým koncem bylo svázané i druhé zápěstí. Stačilo by tedy nějakým způsobem narušit provaz na pravé ruce a rychle by se jich zbavil.

Proboha, proč ho to nenapadlo dřív? Ten provaz nebyl nijak silný, zatímco on tady brečel, užíral se, litoval se jako nějaký malý spratek, mohl být dávno v prachu. *Volnej, svobodnej jako pták.*

Do hajzlu, to jste ze mě chtěli udělat? Vystrašence a ufňukance, který se bojí vlastního stínu? No tak tohle vám, milánkové, vážně neprojde. Ať je tam nahoře, kdo chce, já mu natrhnou prdel, ksakru. Vztekly myšlenky mu šrotovaly hlavou a svaly se mu mimoděk křečovitě zatínaly. Konečně měl čistou hlavu. Přemýšlel.

Zatím byl úplně zticha, ale myšlenky na útěk se mu propalovaly lebkou, stejně jako nenávisť k jeho věznitelům. Zvládne to, dostane se z toho, dostane se zpátky k jednotce a pak ti rudí ďáblové uvidí, zač je toho loket!

Pomalů si začal zuby přehryzávat pouta na pravé ruce. Šlo to ztuhla, měl pocit, jako by mu za tu dobu,

co tu hnil v zajetí, změkkl nejen mozek, ale i chrup. A to se mu Kate často smála, že by mohl těma svýma klofákama vykusovat šrouby ze zdi.

V hlavě mu vybuchla vzpomínka, jak Katelyn na druhým rande ukazoval, jak si umí zubama odzátkovat pivo, ale to byla jen taková machrovinka pro holky a pro kámoše. *Už to nedělám. Už nejsem malej smrad, kterej by se musel za každou cenu chlubit, jakej je frajer. Ale chrup mám silnej a vždycky jsem o něj pečoval, to zas jo.*

Kurva, musím se sebrat, dokud je nahoře klid. Musím se soustředit, poslouchat, jestli neuslyším tiché, šouravé kroky. Jsou to lstiví parchanti, tihle rákosníci, to se musí nechat, jsou mrňaví a mají za ušima, to je, do prdele, pravda.

Zpracovával zuby konopný provaz, pracoval pomalu a metodicky a jeho úsilí přinášelo výsledky, když první vlákna změkla a začala se pod tlakem silných čelistí třepit. Důležité bylo motouz hodně naslinit, pořád si to v hlavě opakoval, i když to bylo nechutný, jak si musel slintat na ruce, sliny mu stékaly až na kalhoty, za chvíli měl mokré nejen celé zápěstí, ale i spodní kus košile a kalhoty.

Už to bude, kurva, už to bude! První vlákénka se třepila, provázky se rozplétaly. Ono to jde, ono to funguje, ještě kousek, ještě chvíli, už už se to rozpadá!

Jednotlivé pramínky tenkého konopného provazu se postupně rozplétaly, teď už stačilo jen zakvedlat zápěstím. Pootočil pravačkou a pouta na ruce konečně povolila. Opatrně se z nich vyvlékl. Musel se hodně ovládat, aby nezařičel nadšením. Byl naprosto v extázi. *Já to dokázal! Dostanu se odsud! Už nebudu živořit, nebudu potřebovat kýbl, když si budu chtít ulevit, chvalte Pána!*

Ted' už bylo vše otázkou okamžiku. Díky šikovnosti a obratnosti prstů měl brzy volné obě ruce. S kotníky se lopotil, protože pouta na nohou měl utaženější a propletenější než ta na zápěstí, ale nakonec povolila. Chtělo to jen trochu trpělivosti.

Nastražil uši, jestli někoho neuslyší přicházet. Nebál se, už to zlovolné ticho nepovažoval za léčku. Nejspíš tam vážně nikdo nebyl, a i kdyby, no a co, je volný, perfektně vycvičený, zabil by je klidně i holýma rukama, ted' už dokáže všechno! Když se poprvé pokusil rameny nadzvednout rohož zasunutou do stropu nad hlavou, vykřikl. Neslyšel žádné kroky, žádný řev, žádné povely, v odpověď mu přišlo jen tiché, takřka neslyšné zabroukání. Několikrát se postavil a zase poklesl v kolenou, když temenem narazil na tvrdou, ale tenkou překážku. Tohle udělal asi dvacetkrát, dával do toho pohybu větší a větší sílu, až slyšel uspokojivý zvuk praskání, konečně to ruplo a on se rychle vyšvihl na špinavou kamennou podlahu, ihned připraven zaútočit na prvního člověka, kterého by uviděl.

Otáčel se kolem své osy, bylo toho na něj příliš, zdráhal se uvěřit svým očím. Tohle nemůže být pravda, musí ho šálit zrak, tohle prostě není pravda!

Byl zpátky.

Zpátky v tom kamenném domě, v tom, který si vyhlédl jako první, v tom, v němž spatřil krásnou neznámou dívku, nemohlo jí být víc než patnáct, možná i méně, ono se to u nich dost špatně rozeznává, kolik jim je let. Díval se na malá kamna, otlučené hrnce a džbány s rybí omáčkou postavené u zdi. Pomalu a se sklopenou hlavou otřeseně procházel tím skrovným příbytkem, až spatřil zdroj zvuku, který mu dole ve sklepe tak cuchal nervy.

Na jednoduchém slamníku, položeném přímo na holé, udusané zemi, leželo na dece dítě. Hleděl na ně jako na zjevení. Miminko s čupřinou černých vlasů. Bylo mu jen pár měsíců, bezmocně koukalo před sebe malýma černočernýma očima zapadlýma hluboko v bledých očních důlcích a z koutku úst mu vytékal čůrek slin.

Vzal jej opatrně do náruče, ale dítě ani nezaplakalo, jen se mu zvrátila hlavička dozadu přímo do jeho teplé, ušpiněné dlaně, zatímco ručky dítěte mu bezmocně visely podél těla. Díval se drobečkovi do vyhasínajících očí a pohled se mu náhle rozostřil. Zrak se mu zamžil slzami. Nic neviděl, neslyšel a jen tiše a bezmocně houpal dodýchávajícího kojence. Myslel si, že už plakat nedovede, že je vevnitř suchý jako troud, že nikdy, nikdy nic neucítí. V náručí držel nemluvně, lehoučké jako pérovní polštářek, kterému se nepravidelně zdvíhal hrudníček a z očí mu stékaly slzy. Zalykal se pláčem, smutkem a lítostí. Opatrně si sedl na zem a začal mu tiše zpívat: „Hou, hou, Watanai, hou, hou Watanai,“ indiánskou ukolébavku, jíž uspával malého Jimmíka. Pokaždé si ten okamžik užíval, když jeho maličký syn postupně vládněl a zklidňoval se, až nakonec pokojně a tiše usnul.

Dozpíval, pohlédl na dítě a opětovně se rozvzlykal.

Nyní jen tiše, ale v tom pláči byla přítomna bezmoc celého světa.

Opatrně uložil mrtvé nemluvně do špinavé deky, cípkem košile mu utřel sliny z malého žlutého obličejíku, ohleduplně jej přikryl a hřbetem zpocených, zaprášených rukou mu něžně přejel po vyhublých tvářích. Po jeho dotyku měl mrtvý kojeneček sice ušmudlaný obličej, ale vypadal, jako by jen pokojně spal.

Bloumal po ztichlém domě, bezcílně šmejdil očima po okolí, šoural nohama, až konečně uviděl to, co hledal. Plnicí pero a kus papíru. Pero bylo plné. Vzal papír, nerozmyslel se a začal psát. Škrábal první, trochu nezřetelná slova, ale pero se naštěstí brzy rozepsalo.

Má drahá, milovaná Katelyn,

napsat tento dopis je pro mě jedna z nejtěžších věcí v životě. Ale musím ji udělat. Musíš se dozvědět, co se mi stalo, proč jsi o mně nedostala tak dlouho žádnou zprávu. Musíš vědět, kým nyní jsem. Určitě tě již zpravili o tom, že jsem nezvěstný. Neplač však.

Vím, lásko, že nepochopíš, proč jsem po dopsání tohoto dopisu udělal to, co budu muset provést, ale nejde to jinak. Už nejsem tím člověkem, jímž jsem byl kdysi. Ten člověk je už dávno mrtev. Tady jsem se změnil. Změnili se tu všichni. Asi už víš o Georgovi. Smrt mého bratra přímo či nepřímou vedla k nadcházejícím událostem a k tomu, jak jsem se nakonec zachoval.

Říká se, miláčku, že válka je peklo, ale není to pravda. Jsou to kecy. Peklo jsme my, lidé. Peklo si nosíme každý sám v sobě, ve své hlavě. Vždycky jsem se považoval za rozumného a soucitného člověka, ale tady jsem se stal něčím, ano, něčím, s čím se nedokážu nikdy vyrovnat. Má milovaná Kate, dělal jsem věci, nad nimiž zůstává rozum stát. Věci, kterými bude celý svět opovrhovat. Bylo to strašné a já na tom mám vinu, protože jsem k tomu dal pokyn. Někdo by snad mohl říct, že jsem jen poslouchal rozkazy, ale není tomu tak. Já to chtěl dělat. Peklo je v nás samých, moje milovaná, to si pamatuj, a den, kdy umře poslední naděje, tak bude navždy dnem, kdy zemře celý svět.

Miluji tě, z celého svého srdce, polib za mě Jimmyho a, prosím, vchovej z něj chytrého a citlivého muže. Vzkaz, prosím, mámě, že jsem na ni tady v té hrůze neustále myslel a že ji mám ze srdce rád.

Ted' už to musím udělat. Protože naděje neumírá poslední, naděje zhasla v okamžiku, kdy jsme přestali soucítit s jinými lidskými bytostmi.

Bože, ochraňuj mou duši!

*V srdci navždy Tvůj
William Calley*

Mladík odložil popsaný list papíru, lehce na něj foukl, a když měl jistotu, že je inkoust suchý, políbil naposledy rozpraskanými rty jméno své nejdražší. Poté si vyhrnul rukáv uniformy na levé ruce, vykasal ho až k lokti, zhluboka se nadechl a pravačkou, jež ještě svírala pero, si jeho hrot prudce zabodl tři palce od zápěstí. Ústa mu cukala v bolestné grimase, ale nepřestal a táhl perem dál a dál, směrem dolů, silně a hluboko.

Willovi vypadlo pero z ruky a krev smíchaná s černým inkoustem na něj ještě nějakou dobu stříkala. Prsty na levé ruce, ty prsty, jež uměly být tak něžné, které ale zároveň svedly provádět ty největší hanebnosti, se nyní svíraly a otevíraly. Zatínaly se v pěst a zase povolovaly. Pohyb po chvíli ustal.

William Calley byl mrtev.

A s ním zemřel celý svět.

PRAVDA JE TAM NĚKDE

Někde

Probudil ho zvláštní příval příjemné energie. Pomalým proudem se rozlévala od špiček prstů na nohou, přes kolena, pevná, lehce opálená stehna a tvrdé, vypracované břicho až do špiček prstů na rukou, kde se ona něžně teplá síla pomalu zavlnila a vracela se přes ramena, zaplavila celý hrudník a pokračovala přes krk na obličej.

V okamžiku, kdy otevřel oči, chvění ustalo. Uvědomil si, že už neleží ve své čistě bíle povlečené posteli, ale že je uložen na jakési zvláštní kovové konstrukci, složené z několika do sebe zapadajících tenkých plátů. Jako tenká slupička podpírala jeho téměř osmdesátikilové tělo. Ale i přes to, že cítil pod lehounkou, snad kovovou, ale vůbec ne chladnou skořepinou příval tetelícího se vzduchu, bylo mu příjemně.

Měl chuť se protáhnout. Líně jako kočka po dlouhém odpoledním spánku, ale ihned zjistil, že to vůbec nejde. Zdálo se, že krom lehoučké hřejivé slupky pod ním ani kolem něj není nic, co by jej mohlo omezovat v pohybu, ale hýbat se nemohl. S rostoucím strachem, který jej zevnitř začal rozežírat jako červotoč nahnilé dřevo, si uvědomoval, že neovládá ani hlasivky.

Že nemůže prostě nic. Nemohl se podívat, jestli je nějakým způsobem připoutaný, i když na zápěstích ani na kotnících nic necítil.

Obklopil ho teplý, uklidňující závan energie, který mu vypnul v hlavě všechny strach a úzkost. Jako by měl uvnitř lebky spínač, kterým někdo neznámý otočil z polohy *otevřeno* do polohy opačné. Najednou mu bylo všechno jedno, chtěl jen ležet a odpočívat. Jenom ležet. Až do konce věčnosti. Do konce věků.

Něco mu vstoupilo do zorného pole.

Obličej.

Velký, oválný, bezvýrazně šedý obličej s nápadnými tmavými očima. Tvář prapodivného tvora se však výrazně lišila od lidské, příliš velká protáhlá hlava se klátila na úzkém, nepřírozeně dlouhém krku a zdálo se, jako by se to neznámé stvoření usmívalo. Jak by to však mohl vědět, jestli se To usmívá, když jemně klopenatě šedivá bytost neměla žádné rty, ba ani náznak nějaké škvíry či prolákliny v podivné karikatuře obličeje. Dívalo se To na něj klidnými, pokojnými očima, které snad viděly všechny světy a všechny vesmíry.

Pojednou ho obstoupil celý houf těchto tvorů. Kdyby mohl ovládat své svaly, usmál by se. Celé hejno Šediváků jako vystřižených z filmů od Spielberga měl na dosah ruky. Kdyby jí však mohl pohnout. To ho ale najednou vůbec neznepokojovalo.

Náhle se mu v hlavě rozbušila kovadlina strachu, když v rukou prvního přistoupivšího tvora spatřil nenápadnou lesklou věc. Vypadalo to jako úzká, dlouhá pletací jehlice, taková, kterou měla jeho babička zapíchnutou v jednom z klubiček vedle křesílka ve svém pokoji v pečovatelském domě. Jenže tohle nebyla obyčejná jehlice. Byla to tenká, kovová brána pekel, cesta bolesti a utrpení, extrakt možných útrap a bolů. Místo ostré špičky měla na konci malou oblou vypouklinu naplněnou tmavou, hustou tekutinou, připomínající melasu.

Pocítil až atavistický odpor k té věci a uprostřed hlavy mu zazněl výkřik překvapení a zhnusení, když se ta šedivá bytost s jehlicí přiblížila k jeho nohám. Cítil ji, i když nemohl zvednout ani otočit hlavu. Nějakým způsobem ji tušil mimo své tělo, už ho opustil jeho tehdejší všeobjímající klid, byl náhle nahrazen obrazem zkázy, hrůzy a zmatku, jenž se mu přeléval v hlavě.

Když ucítil chladný dotyk toho podivného objektu, který mu s lehkým zašuměním dopadl na pravý palec u nohy, vykřikl tak hlasitě, až měl pocit, že se mu z toho rozskočí hlava. Výkřik mu však rezonoval jen uprostřed lebky, neopustil pevně semknutá ústa, toužící ječet, rvát a prosit.

Zpoza přivřených očí viděl, jak z baňkovitého zakončení tyčky, jež v dlouhých a tenkých pokřivených prstech drželo to šedivé stvoření, vytrysklo podivně chladné bílé světlo, které okamžitě ostře bodavým žářem zaplnilo celý prostor. Každý Šedivákův dotyk ledově bodal. Nevynechal žádný záhyb ani kousíček kůže, s opatrnou pečlivostí přejížděl po bříškách prstů i po povrchu nehtů, které ihned rozpraskávaly mrazem. Jako by si jeho tělo dělalo, co chtělo, tedy, co chtěly ty bytosti rozmístěné kolem něj. Prsty se rozestupovaly v nepřirozeném úhlu tak, aby se ten tvor mohl dostat i do prostorů mezi nimi. Když se mu poprvé vyvrátil prsteníček s malíčkem, zavyl upoutaný muž tichou bolestí tak, že i tvor s nepřirozeně velikou hlavou na chvíli znejistěl, opatrně chytil svou hůlku tak, aby se svými zvrásněnými prsty nedotkl jejího hladkého oblého konce a chvíli zkoumaného se zaujetím sledoval. Připadal si jako žába, kterou ve svých osmi letech vylovil z rybníku v městském parku a položil ji na horký asfalt chodníku. Sledoval ji, jak

jí ubývá síl, zatímco mu horké slunce spalovalo zátylek, takže doma pak vrískal bolestí, když mu zarudlé místo matka postříkala Panthenolem. Stejným pohledem zájmu hraničícího až s vytržením ho nyní častoval hlavní Šedivák. Když od něj ten tvor na okamžik ustoupil, nečinně ležící tělo muže na to okamžitě zareagovalo.

Začal pomalu a pozvolna vláčnět a celý se plnil zvláštní slabostí a teplem. Hlavu měl lehkou a prázdnou a byl úplně klidný. Stvoření s hlavou jako obří křepelčí vejce se chvíli nehýbalo a on cítil pouze zvědavý pohled.

Poté, co mu celé tělo naplnila nadpozemská lehkost a jemné slastné chvění, sklonil Šedivák opět hůlku, jejíž malá kopule se zaplnila oslnivě bílým světlem, a začal se jemně dotýkat mužových chodidel, nártů a lýtek. Postupoval pomalu a metodicky. Nejprve prozkoumal pravou nohu, poté se stejným způsobem věnoval i levé. S tělem lehkým jako svěží jarní vítr ten ledový dotyk nebolel, i když cítil, jak mu na lýtkách vstává ochlupení. Jeden chlup za druhým, jako řada pečlivě vycvičených vojáček poslušně vyskakujících a zdravících svého velitele.

Mrazení ustalo. Řady zježených chlupů se poslušně uložily ke spánku a z pozvednutého konce kovové šedé tyčky se rozlilo temně purpurové světlo a po dotyku na kolenní česce cítil, jak se mu bolestivě stahují a opět roztahují svaly. Šedivák se střídavě věnoval oběma kolenním kloubům a poté přešel ke stehnům. Bolest naskočila okamžitě. Měl pocit, jako by mu někdo nohy vložil do kádě plné hemžících se červů, byl toho plný, toho svíravého hemžení, uvnitř, úplně všude. *Panebože, já se zblázním, už toho nech, ty jeden hnusnej šedivej hajzle!*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Němý křik.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.